

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ.
ΕΤΗΣΙΑ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ.

ΑΙ ΣΥΝΑΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ.

Διά τὸ Ἐσωτερικόν Δρ. 12.
Διά τὸ Ἐξωτερικόν Δρ. 15.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.

Συντάσσεται ὑπὸ Δ. Πανταζῆ καὶ ἐκδίδεται εὐθύνη αὐτοῦ, καὶ διὰ τοῦ ἰδίου ἐνεργεῖται πᾶσα διο- σολεψία αὐτὴν ἀφορῶσα.
Τιμὴ καταχωρήσεως ἄγγελιῶν λεπτ. 15 ὁ στίχος.

Οὐχ οὐ πολλά, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγιγνώσκοντες εἰσι σπουδαῖσι.

ΑΡΙΣΤΙΠΠΙΟΣ.

Παρὰ τοῖς Κ. Κ. Διδασκάλοις καὶ τοῖς ἐπιστάταις τῶν Τα- χυδρομιῶν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ.
Ἐν δὲ τῇ ἄλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Κ. Κ. Ἑλλησικ. Προξένοις καὶ τοῖς ἰδιαιτέροις ἐπετρόποις τοῦ ἐκδοτοῦ.
Ἐκδίδεται ἀπᾶς τῆς ἐβδομάδος

Ἀθήνησι, τῆ 23 Ἰανουαρίου 1854.

Τὰ Ἴσθμια.

Τὰ Ἴσθμια, μία τῶν τεσσάρων μεγάλων ἐθνικῶν ἐορτῶν τῶν Ἑλλήνων ἦγοντο εἰς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος ἐν τῷ Κορινθιακῷ Ἴσθμῳ (α), ἀφ' οὗ καὶ ὠνομάσθησαν. Μεταξὺ τῶν πρὸς τὸν Σαρωνικὸν Κόλπον παραλίω καὶ τῆς δυτικῆς ὑπερείας τῶν Ὀρειῶν ὄρειων, εἰς τὸ στενώτατον τοῦ Ἰσθμοῦ μέρος ὑπῆρχε ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ πλησίον αὐτοῦ θέατρον καὶ στάδιον λίθου λευκοῦ, ἐν ᾧ ἐτελοῦντο οἱ Ἴσθημικοὶ ἀγῶνες (Παυσ. Β. 4. §. 7. Στράβ. Η. 5. 380). Ἡ εἰς τὸν ναὸν εἴσοδος ἦν κεκοσμη- μένη ἐνθεν μὲν δι' ἀνδριάντων τῶν νικησάντων εἰς τὰ Ἴσθμια ἀθλητῶν, ἐνθεν δὲ, διὰ στιγῆδων πεφυτευμένων πιτύων εἰς εὐθείᾳ ληγουσῶν τῶν πλεί- στων. Οἱ ἀγῶνες οὗτοι κατεστάθησαν τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Σισύφου εἰς τιμὴν τοῦ Μελικέρτου, τοῦ καὶ Παλαίμονος ὀνομασθέντος. (Ἀπολλοδ. Γ. δ. 3, Παυσ. Β. α. 3). Κατὰ Πλούταρχον (Θ. α. 25) ἡ ἐορτὴ τῶν ἱσθημίων, νυκτὸς ἀγομένη, εἶχε μᾶλλον τὰς τελετὰς μυστηρίων ἢ θεῶν καὶ πανηγυρισμῶν. Μετὰ θησεὶα τὰ Ἴσθμια ἐορτάζοντο εἰς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος ἢ μετα-βολὴ δὲ αὐτῆ ἀποδίδεται τῷ θησεῖ αὐτῷ, ὡς Ποσειδῶνος, κατὰ μύ-θους τινὰς, ὅντι καὶ θέντι τοῦ ἀγῶνας καὶ τὴν πανηγύριν, κατὰ ζῆλον Ἡρακλέους τοῦ τὰ Ὀλύμπια συστήσαντος. Ἐκτοτε διεθύνοντο τὰ Ἴσθμια ὑπὸ τῶν Κορινθίων ἐταξε δὲ τούτοις ὁ θησεὺς ἵνα παρέχωσι τοῖς ἐπὶ τὰ Ἴσθμια ἀφικνουμένοις ἐκ τῶν Ἀθηναίων προεδρίαν, ἐφ' ὅσον τίς ποτε θέλει καταλάβει καταποτασθὲν τὸ τῆς προεδρίας αὐτοῦ καθήκοντος ἐπὶ ἰσθμίου. Ὀσάκις ὑπῆρχε πόλεμος μεταξύ τῶν δύο πόλεων ἐγένετο ἀναχωρῆ ἔφ' ὅσον

(α) Τὸ σημαντικώτερον μέρος τῆς Κορινθίας χώρας ἦν ὁ Ἴσθμος, καὶ διότι δι' αὐτοῦ διεβιβάζοντο τὰ ἐμπορεύματα ἀπὸ τῆς μίαις εἰς τὴν ἄλ- λην θάλασσαν, καὶ διότι ἐτελοῦντο ἐν αὐτῷ τὰ Ἴσθμια καὶ εἶτι διότι πολε-μικὴ ἦν ἡ θέσις. Ἡ μόνη πάλαι ἐ. τῷ κυρίως Ἴσθμῷ πόλις καὶ λιμὴν ἦν ὁ παρὰ τῷ Σαρωνικῷ κόλπῳ Σχοινοῦς, εἰς αὐτὸ ἐκομιζόντο τὰ μὴ ὀρι- σμένα διὰ τὴν ἀγορὰν τῆς Κορίνθου ἐμπορεύματα, μεταφερόμενα διὰ τοῦ στενωτάτου μέρους τοῦ Ἰσθμοῦ, ὅπερ ἐλέγετο Διορκός. Ἦν δὲ τοῦτο ἐπίπεδον, καὶ δι' αὐτοῦ οὐ μόνον φορτία, ἀλλὰ καὶ πλοῖα μικρὰ μετεφέ-ροντο ἐκ τῆς μίαις εἰς τὴν ἄλλην θάλασσαν διὰ τροχαλίω ὅθεν αἱ φρά-σεις α διῆσθμειν τὰς ναῦς, ἢ ὑπερῆσθμειν (Πολ. Δ. 19), ὑπερφέρειν (Θουκ. Η. 7), διελκύειν (Διόδ. Δ. 56). Καθ' ὅρας τινὰς τοῦ ἔτους ἐγένετο ἐπὶ τῆς Διορκῆς ἀπαύστως ἐμπόριον, καὶ τούτου μνεία γίνεται ἐν ταῖς Θεομο-φοριαζούσαις τοῦ Ἀριστοφάνου (647). Τὸ ἀπὸ Λαγαίου μέχρι Κεχερῶν πλάτος τοῦ Ἰσθμοῦ, κατὰ τὸν Διόδωρον, τὸν Στράβωνα, καὶ τὸν Σκύ-λακα τεσσαράκοντα ἐστὶ σταδίων. Κατὰ τὸν Πλίνιον δὲ 5 ῥωμ. μιλίων καὶ κατὰ τὸν Π. Μέλαν 4. ὅπερ καὶ ἀκριβέστερον, θεωρουμένον τοῦ ὀ- δευσίμου καὶ οὐχὶ τοῦ κατ' εὐθείαν γραμμὴν πλάτους, ὅπερ ἐστὶ ἐπι-καθ' ἡμῶν μίλιον ἕλαττον. (I. P. Πράγκτ. Ἑλλ. τόμ. Β. σελ. 294).

Τὸ μικρὸν πλάτος τοῦτο τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ τὸ δι' αὐτοῦ ἐνεργούμενον ἐμπόριον ἐπήνεγκε πολλάκις τὴν ἰδέαν τῆς διορύξεως αὐτοῦ, καὶ ἐπο- μένως τῆς ἐνώσεως τῶν δύο ἐνθεν καὶ ἐνθεν αὐτοῦ θαλάσσην. Τὴν ἰ-δέαν δὲ ταύτην συνέλαβεν ὁ Περσῆς (Διογ. Λαέρτ. Α. 99), Δημή-τριος ὁ Πολιορκητὴς (Στράβ. Α. 54), ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ (Διογ. Κ. α. Μ. Δ. S. Suet. Caes. 44. Πλουτ. Καῖσ. 58), ὁ Καλιγούλας (Suet. Calig. 21), ὁ Νέρων καὶ ὁ Ἡρώδης ὁ Ἀττικὸς (Πλούστρ. β. Σοφιστ. Β. 6). Ἐκ τούτων δὲ μόνος ὁ Νέρων ἐπέλαβετο τοῦ ἔργου, ἀρξάμενος αὐτοῦ μετὰ μεγάλης πομπῆς καὶ ἰδίαις χερσὶν οὐδὲν μέρος τῆς γῆς χωρῆσαν δὲ ἐπὶ τέσσαρα μόνον στάδια τοῦτο κατελείφθη, ἕνεκα τῆς ἐν Γαλλίᾳ συμβάσεως τότε ἐπαναστασίας. Ἰχνη τῆς ἀρξάμενης ἐπιχειρήσεως ταύτης φέρονται ἔτι ἐν τῷ Ἴσθμῳ. Περί τούτου καὶ τῶν ἱσθημίου οἰκοδομῶν καὶ ἱερῶν καὶ περὶ Κορίνθου καὶ Κορινθίας θέλωμεν ἐξῆς διαλάθει κατ' ἐκταῖον.

διάρκει ἢ τελετῇ, καὶ οἱ Ἄθη αἰοὶ ἐκαλοῦντο εἰς αὐτὴν (Θουκ. Η. 10). Τοῖς Ἠλείοις, ἕνεκα διαφόρων αἰτίων, ἦν ἀπηγορευμένη ἢ εἰς τὰ Ἴσθμια μετοχὴ (Παυσ. Ε. 6. 3.) Ὁ Βαξμυθῖος ἐν τῇ Ἑλληνικῇ αὐτοῦ ἀρχαι- λογίᾳ εἰκάζει λίαν πιθανῶς, ὅτι τὰ Ἴσθμια μετὰ τὴν εἰς αὐτὰ ἐπινε- χθεῖσαν ἀλλοίωσιν, τῷ θησεῖ ἀποδιδραμένη, ἦσαν ἀπλῶς πανήγυρις τῶν ἐν Πελοποννησῷ καὶ Ἀττικῇ Ἰώνων, διότι ὁ Ποσειδῶν ἦν ἰωνικὴ θεο- τῆς, ἢ ἡ λατρεῖα ὑπῆρχεν ἀγνωστος τὴν ἀρχὴν τοῖς Δωριεῦσιν. Ἐπὶ τῆς τῶν Κυβελιδῶν βασιλείας ἐν Κορίνθῳ, ἢ πανηγυρις τῆς ἱσθημίων διεκόπη ἐπὶ ἐβδομήκοντα ἔτη, πλὴν μετὰ ταῦτα ἐγένετο βραχμῶν ὄν ἐθνικὴ πάν-των τῶν Ἑλλήνων ἐορτὴ. Ὀλυμπιάδος 19, κατέστησαν τὰ Ἴσθμια περιοδι- κά καὶ ἦγοντο κατὰ πᾶν τρίτον ἔτος, ἔκτοτε τακτικῶς, δις ἀνά πᾶσαν ὀ-λυμπιάδα, τούτεστι τῷ πρώτῳ καὶ τῷ τρίτῳ ἑκάστης ἔτει· τὰ τοῦ πρώτου ὀλυμπιαδικοῦ ἔτους ἐορτάζον κατὰ τὸν Κορινθιακὸν μῆνα Πάνεμον (ἄττ. ἑκατομβαιῶνα), τὰ δὲ τοῦ τρίτου τὸν Μουνυχίωνα ἢ Θαρρηλιῶνα (Corsi- ni dissert. agon. 4. παρ. β. α. Goeller εἰς Θουκ. Η. 9) ὅθεν ἐσφαλ- μένως ὅτε Πλίνιος (Η. Ν. IV. 5) καὶ ὁ Σολῖνος (9) λέγουσιν, ὅτι τὰ Ἴσθμια ἐτελοῦντο κατὰ περταετίαν. Ἡ πανηγυρις αὕτη ἠκολούθη τελου- μένη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, κατὰ τὴν ἀνωτέρω τῆς μετὰ ἐσχάτων. Τῷ 228 Π. Χ. ἐπ. τράπη τοῖς Ῥωμαίοις ἵνα προσέρχωνται εἰς τὰ Ἴσθμια, καὶ λαμβάνωσιν εἰς αὐτὰ μέρος (Πολυβ. Β. 13), ἐπὶ τούτοις δὲ ἀγομέ- νοις, τῷ 196 π. Χ. ἐκήρυξεν ὁ Φλαμίνιος τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος ἐνώπιον μεγάλου πλήθους Ἑλλήνων εἰς αὐτὰ ἐληλυθῶτων (Πολυβ. ΙΖ. 29). Μετὰ τὴν ἄλωση τῆς Κορίνθου, 146 π. Χ. ἀνακτάτου ὑπὸ Μομ-μίου γενομένης, ἐπετράπη τοῖς Συκουίοις ἵνα ἀγωσὶ τὸν ἱσθημιακὸν ἀ- γῶνα· ἀνοικισθείσης δὲ αὐτῆς μετὰ ταῦτα ὑπὸ Ἰουλίου Καίσαρος, περι- ἦλθεν αὖθις εἰς τοὺς οἰκίητορας αὐτῆς ἢ τιμὴ τῆς δυσέ-υνσεως τῶν ἱσθημίων, ἅτινα ἦγοντο τακτικῶς, μέχρις οὗ ὁ Χριστιανικὴ πίστις ἐγένε-το ἢ κυρία θρησκεία τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Κράτους (Sueton. Nero. 24. Julian. Imperat. Ἐπιστ. 35).

Τῶν ἱσθημίων τελουμένων ἐγένοντο, ὡς καὶ κατὰ τὰς ἄλλας με-γάλας τῆς Ἑλλάδος πανηγύρεις, διάφοροι εὐθμηταὶ καὶ ἐστιάζσεις. Τὰ ἐν αὐτοῖς δὲ ἀγωνίσματα ἦσαν παγκράτιον, πάλη, ἵπποδρομία, ἄρμα, κ.τ.λ. εἶτι δὲ ἀγῶνες μουσικοὶ, καὶ ποιητικοὶ, ἐν οἷς τελευταῖος ἡγω-νίζοντο καὶ γυναῖκες, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ Πλουτάρχου, λέγοντος μάλι-στα ὅτι, κατὰ τὸν Πουλαίωνα, ἀνέκειτο ἐν τῷ Συκουίῳ θησαυρῷ χρυ-σοῦν βιβλίον Ἀριστομάχης ἀνάθημα τῆς Ἑρ. θραϊκῆς ποιητρίαις, ἱσθημια νενικηκυίας (Πλουτ. συμπόσ. Ε. 2). Κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας τὰ Ἴσθμια φαίνονται μεταβεβλημένα· διότι ἐν τῇ ἄνω μνησθείσῃ ἐπιστολῇ τοῦ Ἀυτοκράτορος Ἰουλιανοῦ, ἀναφέρεται ὅτι οἱ Κορίνθιοι ἠγόρασαν ἄρκτους καὶ Πάνθηρας διὰ τοὺς ἱσθημια-κοὺς ἀγῶνας. Δὲν εἶναι δὲ ἀπίθανον ὅτι, μικρὸν μετὰ τοὺς τοῦ Καίσα-ρος χρόνους, ἐπῆλθεν ἢ χρήσις τῆς εἰσαγωγῆς εἰς τὰ Ἴσθμια ζωομαχιῶν.

Οἱ νικηταὶ τῶν ἱσθημίων ἀγωνισταὶ ἐστέφοντο πρότερον στέμμα τι φύλλων πίτυος, μετὰ ταῦτα δὲ σελίνοις μεταγενέστερον δὲ εἰσῆχθη αὖθις ἢ πάλαι ἐσζομένη πίτυς (Πλουτ. Συμπόσ. Ε. 3). Οἱ στεφανηφό-ροι δὲ οὗτοι ἀπῆλκον μεγίστων τιμῶν παρὰ τοῖς συμπολίταις αὐτῶν. ἢ νίκη ἐπέχεε δόξαν οὐ μόνον τῷ νικῶντι, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τῇ γενεᾷ αὐτοῦ, καὶ τῇ πόλει καὶ τῷ δήμῳ αὐτοῦ. Ὅθεν ὁ Σόλων ἐν τοῖς νόμοις αὐτοῦ ἐταξεν ἀμοιβὴν τῷ ἱσθημιακῷ δραχμὰς ἑκατόν. Παρεκτός δὲ τούτου, εὐφημίζον οὗτοι καὶ δι' ἐπινικίων ὠδῶν. (Dissen εἰς προλεγ. Πινδαρῶν. Muller. ἱστορ. τῆς Ἑλλ. φιλολ. 220. Krause Die Pythien, Nemeen, und Isthmien σελ. 165 ἐπ.)

δεικνύει τὴν ἐπιδειξιότητα καὶ εὐρυτείαν τοῦ Αἰσχίνου. Τοῦτον δὲ ἀντέκρουσεν ὁ Δημοσθένης διὰ τοῦ περιφήμου περὶ στεράνου λόγου. Πρὶν ἢ τελευτήσει τοῦ λόγου τούτου ὁ Δημοσθένης, προκατιδὼν ὁ Αἰσχίνης τὸ ἀποτέλεσμα αὐτοῦ ἐφυγεν ἐκ τοῦ δικαστηρίου καὶ τῶν Ἀθηναίων· καὶ φησὶ, οὐδὲ τὸ πέμπτον τῶν δικαστικῶν ψήφων ἔλαβεν ὑπὲρ αὐτοῦ. Καταλιπὼν τὰς Ἀθήνας ὁ Αἰσχίνης ἐπορεύθη εἰς Ἀσίαν τὴν Μικράν. Ἡ μακρυρία δὲ τοῦ Πλουτάρχου, ὅτι ὁ Δημοσθένης ἔδωκε δῆθεν αὐτῷ χρήματα φεύγοντι, θεωρεῖται ὡς μῦθος. Διέτριψεν εἰς Ἰωνίαν καὶ Καρίαν ἐπ' ἱκανὸν χρόνον διδάσκων ῥητορικὴν καὶ τὴν ἐπάναδον τοῦ Ἀλεξάνδρου περιμένων. Ἀγγελθέντος δὲ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀλεξάνδρου ὁ Αἰσχίνης ἀπῆρεν εἰς Ρόδον, ἐνθα κατασταθασάμενος σχολῆν ἐδίδασκε ῥητορικὴν. Ἀναγόντος ποτὲ μετ' ἐπιδείξιος τὸν κατὰ Κτησιφῶντος λόγον τοῖς Ῥοδίοις, ἐθαύμαζον πάντες πῶς ταῦτα εἰπὼν ἠτήθη, ὁ δὲ εἰπὼν αὐτοῖς, κατὰ Πλουτάρχον, οὐκ ἂν ἐθαυμάζετε, Ῥοδίοι, εἰ πρὸς ταῦτα Δημοσθένους λέγοντος ἠκούσατε· ἢ κατ' ἄλλους αἰεὶ ἠκούσατε τοῦ θηρίου ἐκείνου, οὐκ ἂν ὑμεῖς τοῦτο ἠπώρητο. Καταλιπὼν δὲ ἐν Ρόδῳ σχολῆν, ἤτις ἐκλήθη τὸ Ῥοδιακὸν σχολεῖον, καὶ πλεύσας εἰς Σάμον, ὀλίγον ὑστερον ἐτελεύτησεν ἐν αὐτῇ.

Ἡ διαγωγή τοῦ Αἰσχίνου κατεκρίθη ὑπὸ τῶν συγγραφεῶν πάντων τῶν αἰώνων, ἔνεκα πολλῶν αἰτιῶν· πρῶτον καὶ πρὸ πάντων ἐτίθετο πάντοτε, κατὰ δυσμοίριαν αὐτοῦ, εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀπιλον δόξαν τοῦ Δημοσθένους, καὶ τοῦτο ἐδείκνυεν αὐτὸν εἰς τὰ βλέμματα τῶν ἐκ τῶν πράξεων αὐτοῦ διορώντων αὐτὸν μᾶλλον ἔνοχον, ἐνῶ μεταγενεστέρως ἐκρίνοντο οἱ ῥήτορες ἐκ τῆς ῥητορικῆς τῶν λόγων αὐτῶν δεινότητος, καὶ ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος αὐτῶν μᾶλλον ἢ ἐκ τῆς ἀληθείας τῶν επιχειρημάτων. Ἔπειτα ὁ Αἰσχίνης ἠλαττοῦτο τοῦ Δημοσθένους καὶ κατὰ τὴν πικιδίαν καὶ τὴν ἀνκιστρίαν· εἰς μόνον δι' ἑαυτὸν ὄρισε τὸ ὑπὲρ ἐκτέθησθαι ὄνομα. Αἱ κατὰ τὴν νεότητά αὐτοῦ ἀσχολίαι αὐτοῦ ἐνεφύτευσαν εἰς αὐτὸν τῆς φιλοχρηματίας τὸ πάθος· ἤθελε πάντως κατασταθῆ ἰσότητος τῷ Δημοσθένει· ἂν κατέστειλε τὰς ἐξέεις αὐτοῦ. Δὲν ὑπάρχει δὲ ἀφορμὴ οὐδ' ἢ ἐλαχίστη, ἵνα πιστεῦσωμεν ὅτι ὁ Αἰσχίνης ἔλεγεν ὑπὲρ τῆς πρὸς τὴν Μακεδονίαν εἰρήνης κατὰ πρῶτον ἐξ ἄλλης αἰτίας, ἢ ἐκ τῆς πίστεως ὅτι συνέφερεν αὐτῇ τῇ πόλει· καὶ αὐτὸς ὁ Δημοσθένης συμφώνησε τότε τῷ Αἰσχίνῃ, διότι ἀμφοτέρως ἐξηπάτησεν ἢ τοῦ Φιλίππου ὑπόκρισις καὶ πανουργία. Πλὴν εἴτε ὁ Δημοσθένης, ἐνοήσας τοὺς κεκρυμμένους τοῦ Φιλίππου σκοπούς, μετέστη τῆς προτέρας αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς εἰρήνης γνώμης, ὁ Αἰσχίνης διετέλει συνηγορῶν ὑπὲρ αὐτῆς. Οὐδὲν δὲ δικαίως τὴν πίστιν εἶς ὁ Αἰσχίνης ἐπέθυμει καὶ ἐργάζετο τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος τὸν ὄλεθρον· ὁ πανουργὸς Φίλιππος τοιαύτην ἐνεποίησεν εἰς αὐτὸν ἐντύπωσιν, ὥστε κατέστησεν αὐτὸν πιστεύοντα ἀνευδιότατως ὅτι δικαίως οὗτος πράττει, καὶ ἐγένετο οὕτως οὐκ ἐκ προνοίας προδοτικῆς τῆς πατρίδος· οὐδεὶς δὲ τῶν ἀρχαίων συγγραφεῶν, ἐκτὸς τοῦ Δημοσθένους, κατηγοροῦσιν αὐτὸν ὡς δωροδοκηθέντα ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, ἵνα προδώσῃ αὐτοῖς τὴν γεννήσασαν καὶ θρῆσκυμένην. Ἡ εὐνοία τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ λαοῦ, τὸ ἀρέσκον αὐτῷ παρὰ τούτου ἀκούοντος, παρέφερον αὐτὸν· ἴτως δὲ καὶ ἢ πρὸς αὐτὸν διαπολιτεύσεις τοῦ Δημοσθένους.

Ἐκ τῶν λόγων αὐτοῦ μνημονεύονται μόνοι οἱ σωζόμενοι καὶ νῦν τρεῖς, διότι αὐτοῦ· μόνον ἐδημοσίωσεν, ὁ κατὰ Τιμάρχου, ὁ περὶ προκλιπείας, καὶ ὁ κατὰ Κτησιφῶντος. Ὡς ῥήτωρ ἢ οὐδενὸς ἦτιον ἢ μῖνον τοῦ Δημοσθένους· οἱ λόγοι αὐτοῦ ἀποδεικνύουσιν ἐν πολλοῖς ὅτι ἦν ἐκ φύσεως πεπρωτισμένος δι' ἐκπρωτιστάτων ῥητορικῶν προτερημάτων. Ἡ εὐκολία καὶ ἡ ἐπιτυχία τῆς λέξεως, ἡ ζωηρότης καὶ τὸ τολμηρὸν τῶν περιγραφῶν αὐτοῦ κατακλιθεὶς τὸν ἀναγνώστην νῦν, ὡς πάλαι, κατακλήθουν τὸν ἀκροατήν. Τῶν ἀρχαίων τινὲς, ὡς ὁ Φώτιος λέγει, ἐθεώρουν τοὺς τρεῖς τοῦ Αἰσχίνου λόγους ὡς τὰς τρεῖς χάριτας, καὶ τὰς τότε ὑπαρχούσας ἐν νεῖα αὐτοῦ ἐπιστολάς ὡς τὰς ἐννεά Μούσας (4). Αἱ νῦν σωζόμεναι καὶ τῷ Αἰσχίνῃ ἀποδιδόμεναι 12 ἐπιστολαὶ εἰσὶ πάντως ἔργα νεωτέρων σοφιστῶν.

Ὁ E. Stechow, διὰ πραγματείας· ἐπιγραφομένης De Aeschinis Orationis vita, ἐν Βερολίῳ ἐκδοθείσης τῷ 1841, πειράζεται ἵνα ἀπαλλάξῃ τὸν Αἰσχίνην τῶν προσηγημένων αὐτῷ κατηγοριῶν, ὧν κατὰ πόσον ἦν ἔνοχος οὐδεὶς δύναται ἀσφαλῶς νὰ ὀρίσῃ.

(4) Διὸ τούτους μὲν λόγους αὐτοῦ τινὲς χάριτας ὠνόμασαν διὰ τε τὸ χαριεῖν τοῦ λόγου καὶ τῶν ἀριθμῶν τῶν χωρίων, Μούσας δὲ τὰς ἐπιστολάς διὰ τὴν ἀριθμὸν τῶν ἐννεά Μουσῶν (Φώτ. Ἀπογγρ. 61).

Δ Ι Α Φ Ο Ρ Α .

Καθ' ἃ βεβαιούσιν αἱ ἀπὸ Τεργέστη· ἐπιστολαὶ καὶ ἐφημερίδες, οἱ Ῥῶσσοι διέβησαν τὸν Δούναβιν εἰς δύο μέρη, κατὰ τὴν Σιλίστριαν καὶ Μαντζίνιον.

— Τὸ Καλαφίτιον μετὰ τὴν ἐν Τσετατέ μάχην περιζώσθη ὑπὸ τῶν Ῥωσσικῶν στρατευμάτων, ὅπερ ἐστὶ προοίμιον στενῆς πολιτοκρίας.

— Βεβαιούται ἔτι ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ Νικόλαος δὲν ἐδέχθη τὰς πρὸς τὴν Α. Μ. ἀπευθυνθείσας τελευταίας προτῆς εἰς τὴν Βιέννης καὶ τῶν Παρισίων, ὡς ἀσυμβιβάτους πρὸς τὴν ἀξιοπρέπειαν αὐτοῦ.

— Ὁ υἱὸς τοῦ ἀξιωματικοῦ στρατηγῶν Καρλίσκακη Σπυρίδων, ἀξιωματικός τοῦ 9. τάγματος παρητήθη τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, καὶ, ὡς λέγουσιν, ἐξῆλθε τῶν ἑλληνικῶν ὁρίων.

— Ὡς ἐκτελεστῆς τῆς διαθήκης τοῦ ἐν Μακαρία τῇ λήξει φιλογενοσταίου Στουρνάρη ἐξελέχθη παρὰ τῆς Βουλῆς ὁ βουλευτὴς Κύριος Ν. Ἀνάργυρος, παρὰ δὲ τῆς Γερουσίας ἡ γερουσιαστὴς Κ. Χρηστίδης.

— Τὸ χθὲς ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως καταπλεύσαν αὐστριακὸν ἀτμόπλοιοι οὐδεμίαν ἐκόμισε σπουδαίαν εἰδησιν. Φαίνεται ὅτι ἤτοι δὲ ἐργωρίζετο ἐκεῖ ἢ ὑπὸ τῶν Ῥώσων διὰ τῆς εἰσεβάσεως, ἢ δὲν ἐγενίονεν ὅπως αὐτῶν ἀπὸ Τεργέστης διεδόθη.

— Ὁ Πρ. Γορτζακόφ εὑρίσκετο εἰς Μικράν Βλαχίαν.

— Οἱ Τοῦρκοι ἐξέκολλοῦσιν ὄχυρόντες τὸ Καλαφίτι καὶ τὰ περίεξ διὰ νέων στρατευμάτων. Ὁ Ὁμέρ Πασῆς μετέφερε τὸ στρατηγεῖον αὐτοῦ ἀπὸ Ρουχισιοῦ· εἰς Βιδίνι, διατάξας τὴν σύζευξιν τούτου μετὰ τοῦ Καλαφιτίου διὰ γεφυρᾶς ἐκ λέμβων.

— Ἐν Παρισίῳ ἐλέγετο, ὅτι οἱ Πρέσβεις τοῦ Σουλτάνου παρὰ τὰς Κυβερνήσεις τῶν Παρισίων καὶ τοῦ Λονδίνου ἐζήτησαν παρ' αὐτῶν τὴν ἀποστολὴν στρατοῦ Ἀγγλογαλλικοῦ εἰς Τουρκίαν.

— Εἰδήθη εἰς Βιέννην ἐκ Πετροπόλεως, τῆς 16 τ. ἀναγγέλουσι τὴν ἀπόφασιν τοῦ μυστικοσυμβουλίου τῆς Πετροπόλεως, τοῦ νὰ μὴ θεωρήσῃ τὴν εἴσοδον τῶν συμμαχικῶν στόλων εἰς τὴν Μαύρην θάλασσαν ὡς ἄμεσον ἀφορμὴν πολέμου, ἀλλὰ νὰ ζητήσῃ πρῶτον ἀπὸ τὰς δύο ναυτικὰς δυνάμεις νεωτέρας ἐγγράφους· ἐξηγήσεις περὶ τοῦ σκοποῦ καὶ τῆς σημασίας τῆς εἰσπέσεως αὐτῶν· ἢ μετριότης αὐτῆ τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ῥωσίας ἀναζωπυρεῖ τὰς ἐλπίδας τῶν φίλων τῆς εἰρήνης. (Ἀθηναί.)

— Ὁ ἐν Παρισίῳ δαπάναις τῆς ἑλλήνων κυβερνήσεως παιδευόμενος, Κύριος Μαρίνος Βρετὸς, χορηγεῖ εἰς τινὰς τῶν ἐκεῖ ἐνδιδομένων ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν ἀξιολόγους φιλολογικὰς διατριβάς, καὶ κριτικὰς ἐπιστάσεις ἐπὶ βιβλίων νεοεκδομένων, δεικνύουσας καὶ τὸ φιλόπονον καὶ τὴν μάθησιν αὐτοῦ. Εἶθε πάντες οἱ σπουδασταὶ κατέτριβον τὸ περίσσευμα τοῦ χρόνου τῶν τακτικῶν αὐτῶν μελετῶν εἰς τοιαύτας ἀσχολήσεις, χρησίμους καὶ αὐτοῖς καὶ τῷ κοινῷ ἀποδιδόντας. Οὐχ ἦττον δὲ ἀξίειναι οἱ εἰσι καὶ οἱ ἐνταῦθα φοιτηταί, ἀσχολούμενοι ἀπὸ τινος ἤδη χρόνου ἐν ἰδίῳ συλλόγῳ, ἀδεία τῆς ἀρχῆς συνεσταμένους, εἰς ἐπιστημονικῶν θεμάτων συζητήσεις, θηγύσας καὶ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν κρίσιν αὐτῶν.

Ἀριθ. Πρωτ. 6,492.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδείσεως.

Πρὸς τοὺς Γυμνασιάρχας, Σχολάρχας καὶ Διδασκάλους τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων.

Ὁ Καθηγητὴς Κύριος Εὐθύμιος Καστόρχης ἐξέδωκε τελευταῖον ἐνταῦθα συλλογὴν Λατινικῶν μαθημάτων, ἐπιγραφομένην «Λατινικῆς ἰλώσεως Πρῶτα Μαθηματα.» Τὸ βιβλίον τοῦτο ἐξετάσασθε ἢ ἐπὶ τῶν δ. δακτικῶν βιβλίων ἐπιτροπῇ ἐκρινεν ἐπιτιμίον εἰς διδασκαλίαν τῆς γλώσσης ταύτης ἐν τῆς Ἑλληνικαῖς σχολαῖς, καὶ εἰσαγωγῆς ἐπομένως ἄξιον εἰς αὐτά. Τὴν γνώμην λοιπὴν ταύτην τῆς ἐπιτροπῆς ὑπ' ὅσων ἔχοντες, συνθετώμεν πρὸς ὑμᾶς τὴν χρῆσιν τῶν λατινικῶν τούτων μαθημάτων ἐν τοῖς σχολαῖς, μὴ ἐνοοῦντες ὅμως διὰ τῆς συστάσεως ταύτης νὰ ἀποκλεισθῇ ἀπ' αὐτῶν ἢ ὑπὸ τοῦ μακροῦ Οὐλεζίγου ἐκδοθεῖσα Λατινικῶν Μαθημάτων Συλλογὴ, ἀλλ' ἀφίνωμεν εἰς τὸν διδάσκοντα νὰ διδάξῃ κατ' ἐκεῖνο τῶν δύο τούτων ἐγκεκριμένων βιβλίων, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν κρίσιν αὐτοῦ ἤθελε φανῇ εἰς τὴν σκοπὴν προσηφορότερον.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 30 Δεκεμβρίου 1853.

Ὁ Ὑπουργός
ΣΤΑΥΡΟΣ ΒΛΑΧΟΣ.

ΤΥΠΟΙΣ Δ. ΑΘ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ.

Ὁδὸς Ἀδριανοῦ, ἀριθ. 302 πλησίον τῆς οἰκίας τοῦ Κ. Φιλαῶ.